

Vedenia Sfântului Ierarh NIFON despre ÎNFRICOȘATA JUDECATĂ

Într-o seară, după ce și-a terminat obișnuita rugăciune de noapte, Cuviosul s-a întins să doarmă pe patul de pietre ca întotdeauna. Era miezul nopții și el încă veghea, privind cerul înstelat și luna. Singur își socotea păcatele sale și se tânguia cu mintea, gândindu-se la înfricoșatul ceas al judecății.

Deodată, vede că se trage tăria cerului ca o perdea și apare Domnul nostru Iisus Hristos într-o slavă negrăită. În jurul Lui, în văzduh, stăteau toate oștile cerești; îngerii, heruvimi și serafimi, erau în minunate și înfricoșate cete, rânduite fiecare după felul, frumusețea și strălucirea lor.

Domnul S-a adresat conducătorului unei cete și acela s-a apropiat luminos, cu teamă și respect. „Mihaile, mai marele Așezământului, pregătește cu ceata ta, tronul de foc al slavei Mele și mergi în valea lui Iosafat. Acolo să-l așezi ca prim semn al venirii Mele. Pentru că s-a împlinit ceasul când fiecare va lua plata după faptele sale. Grăbește-te, că a sosit ceasul! Voi judeca pe cei ce s-au închinat la idoli și s-au lepădat de Mine, Făcătorul lor. Pe cei ce s-au închinat la pietre și la lemne, pe care le-am dat spre trebuința lor. Pe toți îi voi sfărâma ca pe „vasele olarului”. Tot așa și pe dușmanii Mei, pe ereticii care au îndrăznit să coboare pe Duhul Mângâietor în rândul făpturilor. Vai de ei, ce foc îi așteaptă!

Acum Mă voi arăta și iudeilor, care M-au răstignit și n-au crezut în dumnezeirea Mea. Mi S-a dat toată stăpânirea și puterea și sunt Judecător drept. Atunci când eram pe Cruce, ziceau: „Hoo! Tu Cel ce dărași Biserica... mântuiește-Te pe sine-Ți...” Acum a Mea este răzbunarea, le voi răsplăti! Voi judeca, voi cerceta, voi pedepsi aspru neamul jidovesc, cel stricat și viclean, pentru că nu s-a pocăit. Le-am dat vreme de pocăință, dar au nesocotit-o; vor lua acum răzbunare.

Le voi răsplăti și sodomiților, care au spurcat pământul și văzduhul cu nelegiuirea lor. I-am ars atunci și iarăși îi voi arde, pentru că au urât plăcerea Duhului Sfânt și au iubit plăcerea diavolului. Voi pedepsi pe toți desfrânații, nerușinații și întunecații care se aseamănă cu armăsarii. Nu s-au îndestulat cu căsnicia lor legiuită, ci s-au bălăcit în fărădelege și satana i-a aruncat în prăpastia de foc. Nu au auzit că înfricoșat lucru este a cădea în mâinile Dumnezeului Celui viu? Nu s-au temut că voi vărsa peste ei mânia Mea; i-am chemat la pocăință, dar nu s-au pocăit.

Voi judeca pe toți tâlharii care au făcut noian de rele, precum și pe ucigași și pe toți care au făcut mulțime de păcate. Eu le-am dat timp să se pocăiască, dar ei n-au luat în seamă. Unde sunt faptele lor cele bune? Le-am dat pildă și icoană pe fiul cel desfrânat și pe mulți alții, să nu se deznădăjduiască de păcatele lor. Ei însă, au disprețuit poruncile Mele și s-au lepădat de Mine. S-au îndepărtat de Mine și au iubit stricăciunea; pe Mine M-au nesocotit și s-au făcut robi păcatului. Să meargă, deci, în focul pe care ei singuri și l-au aprins.

Dar, și pe cei care au murit, ținând minte răul, îi voi trimite într-o înfricoșată muncă. Pentru că n-au dorit pacea Mea, ci au fost mânioși, răutăciosi și răzbunători. Pe lacomi, pe cei ce au luat dobândă și pe toți

iubitorii de argint, care este închinare la idoli, îi voi nimici și distruge cu toată mânia Mea, pentru că și-au pus nădejdea în bani și pe Mine M-au nesocotit, ca și cum nu M-aș îngriji de ei. Pe acei mincinoși creștini care au învățat că nu este învierea morților și că există metempsihoză (reîncarnarea sufletelor) acum, aici pe pământ, îi voi topi pe toți în gheena ca ceara; atunci se vor convinge de învierea morților. Magii, vrăjitorii și toți care se ocupă cu magia vor fi zdrobiți.

Vai și de cei care au petrecut cu chitare și instrumente; au cântat, s-au îmbătat, au jucat, au vorbit necurății și s-au datat la rele! I-am chema și nu M-au ascultat, ci M-au luat în râs. Acum viermele le va roade inima. Le-am dat la toți milă și pocăință, dar nici unul nu a luat aminte. Voi închide în întuneric și pe cei ce au nesocotit Sfintele Scripturi, pe care le-a scris Duhul Meu prin mijlocirea sfinților. Voi judeca și pe cei ce se ocupă cu superstițiile și se încred în cuțițe, găleți, furci și altele asemenea. Atunci vor înțelege, că trebuia să nădăjduiască în Dumnezeu și nu în creaturile Lui. Se vor tulbura și împotrivi atunci, dar nu vor avea nici o putere deoarece, "a Mea este răzbunarea, Eu le voi răsplăti".

Voi pedepsi pe împărații și pe conducătorii care M-au amărât neconținut cu nedreptățile lor. Au judecat nedrept și cu mândrie, disprețuind pe oameni. Și aceștia vor plăti. Dreapta Mea putere nu primește mită. Îi voi pedepsi după fărădelegile lor. Atunci vor înțelege că sunt mai înfricoșat decât toți împărații pământului. Vai de ei, ce iad îi așteaptă pentru că au fost cruzi și au vărsat sânge nevinovat, sângele copiilor și al soțiilor lor. Cu ce urgie voi pedepsi pe acei slujitori care n-au fost păstori adevărați ai Bisericii; care Mi-au părgănit via Mea și Mi-au risipit oile! Că au păstorit aur și argint și au căutat preoția pentru interes. Ce pedeapsă vor lua! Ce tânguire! Voi vărsa peste ei toată mânia Mea și urgia, și-i voi zdrobi. S-au străduit să câștige oi și boi care pier, iar de turma mea cea cuvântătoare nu s-au îngrijit. Voi pedepsi cu toiag fărădelegile lor și cu bici nedreptățile lor. Dar și preotii care glumesc, râd și se ceartă în biserică, îi voi arunca în foc și în tartar!

Am venit și vin. Cine poate să-Mi stea împotriva? Dar vai și amar de cel păcătos care va cădea în mâna Mea! Pentru că fiecare se va înfățișa înaintea Mea „gol și descoperit”. Cum va îndrăzni atunci să se arate nerușinarea păcătoșilor? Cum vor privi fața Mea? Unde-și vor ascunde rușinea? Se vor umplea de rușine înaintea Mea și a preacuratelor puteri cerești.

Voi judeca și pe monahii care și-au neglijat canonul și au nesocotit făgăduințele pe care le-au făcut înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a oamenilor. Una au făgăduit și alta au făcut. Din înălțimea norilor îi voi arunca în prăpastia iadului. Nu le-a fost de-ajuns pieirea lor, ci au produs și altora sminteală ucigătoare. Mai bine le-ar fi fost să nu se fi lepădat de lume, decât să se lepede și să trăiască rău, în desfrânare. "A Mea este răzbunarea, Eu le voi răsplăti tuturor celor ce nu au voit să se pocăiască. Îi voi judeca pe toți ca un Judecător drept..."

Cuvintele acestea pe care Domnul le-a rostit cu glas de tunet către Arhanghelul Mihail au umplut de spaimă nenumăratele puteri îngerești.

Apoi a poruncit să-l aducă cele șapte veacuri de la facerea lumii. Mihail a primit poruncă să îndeplinească și acest lucru. De aceea a mers degrabă la casa testamentului și le-a adus. Erau ca niște cărți mari, pe care le-a

pus în fața Judecătorului. Apoi a stat de o parte privind cu respect, cum răsfoiește Domnul istoria veacurilor. Și a luat primul veac, l-a deschis și a zis: „Aici scrie, în primul rând: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, un Dumnezeu în trei fețe. Din Tatăl S-a născut Fiul și Făcătorul veacurilor, deoarece cu Cuvântul Tatălui, prin Fiul, s-au făcut veacurile, s-au creat netrupeștile puteri, s-au întărit cerurile, pământul, adâncurile, marea, râurile și toate cele ce sunt într-însele”.

Apoi, după ce a citit puțin mai jos, a zis: „Chip al Nevăzutului Dumnezeu este primul om, Adam, cu femeia lui, Eva. Atotputernicul Dumnezeu și Făcătorul tuturor celor văzute și celor nevăzute, a dat lui Adam o poruncă. Aceasta este legea care trebuia ținută cu toată puterea și scumpătatea, spre cinstea Făcătorului său și ca să nu uite că Dumnezeu se află deasupra lui.”

După puțin, a citit mai departe: „Nelegiuirea în care a căzut chipul lui Dumnezeu prin înșelăciune sau mai bine zis din neatenție și din neglijență. A căzut omul și, a fost izgonit din rai, cu dreaptă judecată și hotărâre a lui Dumnezeu. Nu putea să stea în acele bunătăți începătorul nelegiurii!” Mai jos a citit: „Cain s-a aruncat asupra lui Abel și l-a omorât, după voia diavolului. Se cade să ardă în focul gheenei, pentru că nu s-a pocăit. Iar Abel va trăi în veșnicie”.

În același chip a răsfoit cele șapte cărți ale veacurilor. În sfârșit, a luat a șaptea carte și a citit: „Începutul veacului al 7-lea înseamnă sfârșitul veacurilor. Începe să se generalizeze răul, desfrânarea, nemilostivirea. Oamenii veacului al 7-lea sunt răi, invidioși mincinoși, cu dragoste fățarnică, iubitori de stăpânire și de argint, robiți de păcatele sodomicești și de celelalte păcate.”

A mers puțin mai departe, a citit ceva și, îndată și-a ridicat în sus privirea mâhnită; a sprijinit o mână pe genunchi și cu celaltă și-a acoperit fața și ochii și a stat așa cugetând în sine multă vreme, apoi a șoptit: „Într-adevăr, acest veac a întrecut cu nedreptatea și cu răutatea pe toate celelalte”.

A citit mai jos: „Grecii cu idolii lor au fost spânzurați cu lemnul, cu sulița și cu cuiele care au pironit trupul Meu, de viață purtătorul.” A tăcut câteva clipe și iarăși S-a aplecat asupra cărții: „Doisprezece comandanți ai Marelui Împărat, albi ca lumina, au tulburat marea, au închis gurile fiarelor, au înecat balaurii cei gânditori, au luminat pe orbi, au săturat pe cei flămânzi și au sărăcit pe cei bogați. Au pescuit multe suflete moarte, dându-le din nou viață. Mare este plata lor...” Și apoi, după puțin a adăugat: „Eu, lubitorul de oameni, am ales și mărturisitori, care au fost biruitori cu ajutorul Meu”. Prietenia lor a ajuns până la cer și iubirea lor până la tronul Meu! Dorul lor până la inima Mea și jertfa lor Mă arde cu putere. Slava și puterea Mea este cu ei!”

După ce a întors multe file, a șoptit cu un zâmbet de mulțumire: „Omul care a ținut cu cinste cărma celor șapte coline (Constantinopolul) și a devenit împăratul lor a fost slujitorul dragostei Mele. I se cuvine împărăția cerurilor pentru că a fost râvnitor și următor Domnului Său”.

Apoi, trecând peste multe file, a zis: „O, Preafrumoasă și Preacinstită Mireasă! Câți vrăjmași s-au străduit să te murdărească. Dar nu M-ai trădat pe Mine, Mirele Tău! Nenumărate erezii te-au amenințat, dar piatra pe care ai fost zidită nu s-a mișcat, pentru că „porțile iadului nu au biruit-o”.

Mai jos erau scrise toate păcatele oamenilor, pe care moartea le-a găsit neșterse prin pocăință. Și erau așa de multe, ca nisipul mării... Le-a citit Domnul nemulțumit și a dat din cap suspinând. Nenumărata mulțime a îngerilor stătea tremurând de frica drepteii mâinii a Judecătorului.

Când Domnul a ajuns la jumătatea acestui veac, a zis: „Sfârșitul lui este plin de putoarea păcatului, de lucrurile omenești, care sunt toate mincinoase și întinate: invidie, ură, minciună, hulă, dușmănie, chefuri, beții, desfrânări, ucideri, avorturi, lăcomie, iubire de argint, ținere de minte a răului. Dar ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului! Și zicând aceste cuvinte pline de mânie, Domnul a dat Arhanghelului Mihail semnalul pentru judecată. Imediat, acela cu ceata lui au luat prea strălucitul și negrăitul tron și au plecat.

Era așa de numeroasă ceata aceea încât pământul nu o încăpea. Și fugind, strigau cu glas de tunet: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot! Plin este cerul și pământul de slava Lui și de acest înfricoșat strigăt se cutremură cerul și pământul. Sfânt, Sfânt, Sfânt, mare și înfricoșat, minunat și proslăvit este Domnul în vecii vecilor.

Apoi a pornit Gavriil, cu ceata lui cântând; a urmat al treilea mare Arhistrateg, Rafail cu ceata lui, înălțând cântarea: Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatal. Amin.

În sfârșit, s-a pornit și ceata a patra. Comandantul ei era alb și luminos ca zăpada, cu privirea dulce. Și fugind, cânta cu putere: Dumnezeu, Domnul dumnezeilor a vorbit și a chemat pământul de la răsăritul soarelui până la apus. Din Sion măreția frumuseții Lui. Dumnezeu arătat vine, Dumnezeul nostru și nu va tăcea. Foc înaintea Lui va merge și în jurul Lui vifor mare! Și continuă restul psalmului. Iar comandantii îi răspundeau: Vine Dumnezeu să judece pământul, că Tu stăpânești peste toate neamurile. Conducătorul acelei oști se numea Uriil. După puțin, au adus înaintea Domnului Prea Cinstita Lui Cruce, care strălucea ca un fulger înfricoșat și revarsă o negrăită mireasmă. În urma lui veneau cu multă cinste cetele Stăpânilor și ale Puterilor. Priveliștea era de o măreție uimitoare. Nenumăratele Puteri cântau cu o deosebită armonie. Unii ziceau cu multă teamă: Înălța-Te-voi Dumnezeul meu și Împăratul meu și voi binecuvânta Numele Tău în veci! Alții ziceau: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este. Aliluia, Aliluia, Aliluia!

Apoi a dat dumnezeiască poruncă să vină iarăși puternicul comandant Mihail, să stea lângă tronul Domnului. În acea clipă, a apărut un înger care ținea o trâmbiță. A luat-o Judecătorul în mâna Sa, a trâmbițat de trei ori și a zis trei cuvinte; apoi a dat-o lui Mihail. „Mergi la Golgota, unde Mi-am întins preacuratele mâini și trâmbițează și acolo de trei ori!”

Îndată ce a plecat Mihail, Domnul a chemat ceata Începătoriilor și a zis, adresându-se comandantului ei: „Îți poruncesc să iei dumnezeiasca ta ceată și să vă împărtășiți în toată lumea, ca să aduceți pe nori pe sfinți, de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miazăzi. Să-i aduceți pe toți ca să mă întâmpine, când va suna trâmbița.

După toate acestea, Dreptul Judecător a aruncat o privire spre pământ și a văzut negură și întuneric, jale și vai și multă tânguire, din înfricoșata tiranie a satanei. Turbează și urlă balaurul. A dărâmat totul și le zdrobește ca pe iarbă. Pentru că vede pe îngerii lui Dumnezeu că îi pregătește focul cel vesnic.

Dacă a văzut toate acestea, Judecătorul a chemat un înger de foc cu înfățișare aspră și înfricoșată, fără milă; era conducătorul cetelor îngerilor, care supraveghează focul iadului și i-a zis:

„Ia cu tine toiagul meu, care leagă și zdrobește. Ia și nenumărata mulțime de îngeri din ceata ta și pe cei mai înfricoșați care execută pedepsele celor din iad. Să mergeți la marea cea gânditoare ca să găsiți urmele domnului întunericului. Apucă-l cu putere și-l ține bine, lovindu-l fără mila cu toiagul, până când va preda ceata duhurilor celor rele. Leagă-i apoi tare pe toți cu puterea toiagului Meu, după porunca Mea și, apoi aruncă-i în chinurile iadului cele mai groaznice și fără milă.”

Când toate au fost gata, s-a făcut semn Arhanghelului care ținea trâmbița, să trâmbițeze puternic. Imediat s-a făcut o tăcere de moarte ca și cum s-ar fi liniștit toate.

La prima trâmbițare s-au alcătuit toate trupurile morților. La a doua, Duhul Domnului a pus sufletele în trupurile moarte. Spaimă și cutremur a cuprins toate; cele cerești și cele pământești tremurau. Atunci a sunat a treia oară și cea mai înfricoșată trâmbiță, care a zguduit toată lumea, când morții au înviat din morminte „într-o clipă”. Înfricoșată privesc! Erau mai mulți decât nisipul mării. În același timp se coborau din ceruri ca o ploaie densă spre Tronul Judecării cetele îngerești, zicând cu glas de tunet: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este tot pământul de frică și de cutremur!

Tot pământul și mulțimea nenumărată a cetelor îngerești stăteau așteptând. Tremurau plini de spaimă în fața înfricoșatei stăpâniri dumnezeiești, care se cobora pe pământ. Și pe când toți priveau în sus, au început cutremure, tunete și fulgere în Valea Judecării și în văzduh și toți au fost cuprinși de groază. Atunci țaria cerului s-a strâns ca o carte și a apărut cinstita Cruce strălucind și scânteind ca soarele. Îngeri o țineau înaintea Domnului nostru Iisus Hristos și Judecătorul lumii, care venea. Apoi se auzea un imn, o cântare străină: Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului, Dumnezeu este Domnul, Judecător, Stăpânitor și Domn al păcii.

Îndată ce s-a terminat această puternică slavoslovenie, a apărut Judecătorul pe nori, șezând pe tron de foc. Cu preacurata Lui strălucire învăpăia cerul și pământul.

Atunci, din mulțimea morților care înviseră, unii au început să strălucească ca soarele și îndată au fost răpiți de nori în văzduh pentru întâmpinarea Domnului lor. Cei mai mulți, însă, au rămas jos. Nimeni nu i-a luat la cer. Se tânguiau cu amar că nu s-au învrednicit și ei să fie răpiți de nori și mâhnirea și durerea umpleau de amărăciune sufletele lor. Au căzut toți în genunchi în fața Judecătorului și apoi s-au ridicat.

Înfricoșatul Judecător se așezase deja pe Tronul judecării și în jurul Lui se adunaseră toate puterile cerești cu frică și cu cutremur. Cei ce fuseseră răpiți pe nori pentru întâmpinarea Lui, stăteau de-a dreapta; ceilalți se aflau de-a stânga Judecătorului. Cei mai mulți dintre aceștia erau iudei, conducători, Arhierei, preoți, împărați, mulțime de monahi și de mireni. Stăteau rușinați și se jeleau de pierzarea lor. Fețele lor erau ticăloșite și suspinau cu adâncă mâhnire. O tânguire de moarte s-a lăsat peste toți și nici o mângâiere nu le venea de nicăieri.

Dar cei ce stăteau de-a dreapta Judecătorului erau veseli, luminoși ca soarele, cinstiți, slăviți, albi ca lumina, parcă aprinși de o dumnezeiască lumină. Ca să îndrăznesc s-o zic, semănau cu Domnul și Dumnezeuul lor.

Deodată, înfricoșatul Judecător și-a aruncat privirea într-o parte și în alta. S-a uitat de-a dreapta bucuros și a zâmbit. Când însă, S-a întors spre stînga, s-a tulburat; s-a mâniat tare și și-a întors îndată fața. Atunci, cu glas puternic și dumnezeiesc a zis celor de-a dreapta:

– Veniți, binecuvîntații Părintelui Meu, de moșteniți Împărăția care a fost gătită vouă de la întemeierea lumii. Căci am flămâzînt și Mi-ați dat să mănînc, am însetat și Mi-ați dat să beau, străin am fost și M-ați primit, gol și M-ați îmbrăcat, bolnav și M-ați cercetat, în temniță și ați venit la Mine.

Atunci, aceia s-au mirat și au întreat:

– Doamne, când Te-am văzut flămînd și Ți-am dat să mănînci, sau însetat și Te-am adăpat? Și când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat, și când Te-am văzut bolnav și în temniță?

Amin zic vouă, întrucît ați făcut unuia din acești frați ai Mei mai mici, Mie Mi-ați făcut.

Apoi S-a întors și către cei „de-a stînga” și le-a zis cu asprime:

– Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel vesnic care este gătit diavolului și slugilor lui. Căci am flămâzînt și nu Mi-ați dat să mănînc, am însetat și nu Mi-ați dat să beau, străin am fost și nu M-ați primit, gol și nu M-ați îmbrăcat, bolnav și în temniță și nu M-ați cercetat.

– Doamne, i-au răspuns aceia, nedumeriți, când Te-am văzut bolnav și în temniță și nu Ți-am slujit Ție?

– Amin zic vouă, le-a răspuns Domnul, întrucît nu ați făcut aceasta unuia dintre acești mai mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Pieriți din ochii Mei, blestemați ai pămîntului! În tartar, în scrășnirea dinților, acolo va fi plîngere și tînguire fără de sfârșit!

Cum a rostit Judecătorul această hotărîre, dinspre răsărit s-a pornit un uriaș râu de foc care curgea vijelios spre apus. Era lat ca o mare întinsă. Văzîndu-l, păcătoșii din stînga s-au îngrozit și au început să tremure de spaimă în deznădejdea lor. Atunci, nemitarnicul Judecător a poruncit ca toți, drepti și păcătoși, să treacă prin râul cel arzător, pentru ca să fie încercați prin foc.

Au început cei din dreapta, care au trecut toți și au ieșit ca aurul curat. Lucrurile lor nu au ars, ci s-au arătat, prin încercare, mai luminoase și mai limpezi, iar ei s-au umplut de bucurie.

Apoi au început să treacă și cei din stînga prin foc, ca să fie încercate și lucrurile lor. Dar fiindcă erau păcătoși, flăcările au început să-i ardă, ținîndu-i în mijlocul râului. Și lucrurile lor au ars ca pleava, iar trupurile au rămas întregi, ca să ardă ani și veacuri nesfârșite, împreună cu diavolii. Niciunul nu a reușit să iasă din acel râu de foc. Pe toți i-a ținut focul, pentru că erau vrednici de osîndă și de pedeapsă.

Dupa ce păcătoșii au fost predați iadului, Înfricoșatul Judecător S-a ridicat de pe tron și a pornit către dumnezeiescul palat, împreună cu toți Sfinții Săi. Îl înconjurau cu multă frică și cutremur Puterile cerești,

cântând: Ridicați căpetenii porțile voastre și vă ridicați portile cele veșnice și va intra Împăratul slavei, Domnul și Dumnezeu dumnezeilor, împreună cu toți Sfinții Lui, care se vor bucura de veșnica moștenire.

Altă ceată răspundea și zicea:

„Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, cu cei pe care i-a învrednicit Harul Său să se numească fii ai lui Dumnezeu. Dumnezeu este Domnul, împreună cu fiii Noului Sion și S-a arătat nouă”. Și Arhanghelii, care mergeau după Domnul, Îl slavosloveau, cântând pe rând o cântare cerească: Veniți să ne bucurăm de Domnul și să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru să întâmpinăm fața Lui cu mărturisire și în psalmi să-I cântăm Lui.

Iar altă ceată răspundea armonios: Dumnezeu mare este Domnul și Împărat mare peste tot pământul. Că în mâna Lui sunt marginile pământului și înălțimile munților ale Lui sunt. Acestea și multe alte cântări armonioase cântau îngerii, încât toți care le auzeau se bucurau de o negrăită bucurie. Astfel cântând, au intrat Sfinții cu Domnul Iisus Hristos la ospățul cel ceresc din dumnezeiescul palat și inimile lor săltau de bucurie. Și îndată porțile palatului s-au închis.

Atunci, Împăratul ceresc a chemat pe mai marii îngerilor. Primii au venit Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil și conducătorii cetelor. Au urmat apoi cei doisprezece luminători ai lumii, Apostolii. Lor le-a dat Domnul slava strălucită și douăsprezece tronuri ca de foc, ca să stea cu multă cinste lângă Învățătorul lor, Hristos. Chipul lor scânteia de o negrăită lumină veșnică și hainele lor străluceau și erau luminoase ca chihlimbarul; și căpeteniile îngerilor îi cinsteau. Apoi li s-au dat și douăsprezece coroane minunate, împodobite cu pietre de mult preț, care străluceau cu o lumină orbitoare și îngeri slăviți le țineau deasupra capetelor lor.

Au venit apoi înaintea Domnului cei șaptezeci de Apostoli. De asemenea și aceștia au primit cinste și slavă, dar cununile celor doisprezece erau mai minunate.

Acum a venit rândul mucenicilor. Aceștia au primit cinstea și slava marilor oști îngerești care s-au prăbușit din cer împreună cu Lucifer. Adică, Mucenicii au devenit îngeri și conducători ai cetelor îngerești. Îndată li s-a adus o mulțime de coroane care au fost puse pe sfintele lor capuri. Cum strălucește soarele, așa străluceau și coroanele. Astfel, Sfinții Mucenici, îndumnezeiți, se bucurau de o nespusă bucurie.

Apoi a intrat ceata sfântă a Ierarhilor, preoților, diaconilor și a celorlalți clerici. Au fost încununăți și ei cu cununi veșnice, potrivit cu râvna, răbdarea și lucrarea lor. Cunună de cunună se deosebea în slava ei, precum se deosebește stea de stea. Și mulți preoți și diaconi erau mai slăviți și mai luminoși decât mulți arhierei. Lor li s-a dat și câte o biserică, pentru ca să aducă pe jertfelnicul cel înțelegător, Sfânta Jertfă și slujbe bine plăcute lui Dumnezeu.

A intrat apoi cuvioasa ceată a monahilor. Chipul lor revărsa o tainică mireasmă și scânteia ca soarele. Domnul i-a împodobit cu șase aripi și prin puterea Sfântului Duh au devenit asemenea cu înfricoșajii Heruvimi și Serafimi și au început să cânte cu glas de tunet: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui! Slava lor este mare, negrăită, și cununile lor felurite împodobite și luminoase; potrivit cu luptele și cu sudorile lor, au primit și cinstea.

A urmat apoi ceata proorocilor. Lor le-a dăruit Împăratul Cântarea Cântărilor, Psaltirea lui David, timpane și hore, lumina nematerialnică, strălucitoare, negrăita bucurie și slavoslovie Duhului Sfânt. Atunci, Stăpânul dumnezeiescului ospăț le-a cerut să cânte ceva. Și au cântat o cântare așa de melodioasă, încât toți săltau de fericire. După ce sfinții au primit aceste daruri din Preacuratele mâini ale Mântuitorului, așteptau acum pe acelea pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit.

A intrat apoi toată ceata oamenilor care s-au mântuit în lume: săraci și domni, împărați și supuși, robi și liberi. Au stat toți înaintea Domnului, Care a despărțit dintre ei pe cei milostivi și curați și le-a dat desfătarea Raiului din Eden, palate cerești și luminoase, cununi de mult preț, sfințenie și bucurie, sceptruri și tronuri și îngeri ca să-i slujească.

Apoi au venit toti cei ce din dragoste pentru Hristos s-au făcut „săraci cu duhul”. Acum au fost slăviți foarte mult. Din Însăși mâna lui Hristos au primit cununa strălucită și moștenirea Împărăției cerurilor. Apoi „cei ce plâng păcatele lor” și-au primit marea mângâiere a Sfintei Treimi. Pe urmă, „cei blânzi” și fără răutate, care au moștenit ceresul pământ, unde se află dulceața și mireasma Duhului Sfânt. Și ei au fost cuprinși de o negrăită bucurie și plăcere, văzând că s-au învrednicit să moștenească pământul cel fericit; cununile lor ca de trandafiri, scânteiau.

Au urmat cei „flămânzi și însetați de dreptate”. Lor le-a dat plata dreptății ca să se sature și cu buna lor așezare s-au bucurat, văzând că Împăratul Hristos este înălțat și slăvit de îngeri.

Apoi au intrat „cei prigoniți pentru dreptate”. Lor le-a dăruit sfânta slavoslovie și preaminunata viață. S-au așezat pentru ei tronuri minunate, pe care să stea în Împărăția cerurilor. Coroanele lor erau de aur sfânt și nematerialnice și străluceau așa de tare, încât de slava lor să se bucure și cetele îngerești. Au intrat apoi, ceata celor „prigoniți pentru Hristos”, Marele Dumnezeu și Mântuitorul sufletelor noastre. Pe ei i-a așezat pe tronuri de aur și au fost lăudați de Dumnezeu.

După aceștia a intrat marea mulțime de păgâni, care nu au cunoscut legea lui Hristos, dar din fire au ținut-o, ascultând de glasul conștiinței lor. Mulți străluceau ca soarele de nevinovăția lor și curăția lor și Domnul le-a dat Paradisul și cununi luminoase și împletite cu trandafiri și crini. Dar pentru că au fost lipsiți de Dumnezeiescul Botez erau orbi. Pentru că Sfântul Botez este lumina și ochiul sufletului. Și nu vedeau deloc slava lui Dumnezeu. De aceea cine nu este botezat, deși moștenește bucuria Raiului și simte ceva din mireasma și dulceața lui, nu vede nimic.

După aceștia, a văzut Cuviosul Nifon o ceată de sfinți care erau copiii creștinilor. Toți păreau să fie ca de treizeci de ani. Mirele i-a privit cu fața veselă și le-a zis:

– Haina Botezului este într-adevăr fără pată, fapte însa deloc. Vouă ce să vă fac?

Atunci ei au răspuns cu îndrăzneală:

– Doamne, am fost lipsiți de bunătățile Tale cele pământești, cel puțin să nu ne lipsești de cele cerești!

A zâmbit Mirele și le-a dat bunătățile cele cerești. Au primit și cununa nevinovăției și a nerăutății și toate oștile cerești i-au admirat. Era minunat să auzi pe sfinții îngeri, care bucurându-se nespun de vederea tuturor cetelor sfinților, cântau dulci cântări.

După toate acestea, vede Nifon că vine înaintea Mirelui o dumnezeiască Mireasă. În jurul ei se revărsau miresme cerești și mir dumnezeiesc. Pe preafrumosul ei cap purta o neasemuită diademă împărătească, care scânteia. Îngerii o priveau uimiți și sfinții copleșiți. Harul Sfântului Duh o îmbrăca în haină aurită și preainfrumusețată. Intrând în dumnezeiescul palat, o însoțeau o mulțime nenumărată de fecioare, care cântau cu slavoslovenii și imne măreția lui Dumnezeu.

Când a ajuns lângă Mirele Hristos, marea Împărăteasă s-a închinat de trei ori împreună cu toate sfintele fecioare. Atunci „Cel Preafrumos” a văzut-o și s-a bucurat. Și-a plecat capul și a cinstit-o ca pe Preacurata Sa Maica. Aceasta s-a apropiat cu multă evlavie și cinste și a sărutat nemuritorii și neadormiții săi ochi, precum și îndureratele sale mâini. După dumnezeiasca sărutare, Domnul a dat fecioarelor haina strălucitoare și cununii prea luminoase și apoi au venit toate puterile cerești cântând și fericind-o și slăvind-o.

Atunci, Mirele s-a ridicat de pe Tronul Său, având de-a dreapta Sa pe Maica Sa, iar la stânga, pe cinstitul Proroc și Înaintemergătorul Său, a ieșit din palat și a mers la dumnezeiescul ospăț, unde se aflau bunătățile pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pregătite pentru toți cei ce au iubit pe Dumnezeu. În urmă veneau toți sfinții. Aceștia, cum au văzut bunătățile, s-au umplut de o nespună bucurie și au început să umble prăznuind la minunatul ospăț. Dar pe acestea robul lui Dumnezeu Nifon nu a mai putut să le descrie. Deși l-am silit de multe ori, nu mi-a spus măcar cât de puțin.

– Nu pot, fiule, zicea suspinând, să înfățișez cu limba sau să asemuiesc cu vreun lucru pământesc lucrurile acelea. Erau mai presus de orice cugetare și închipuire, dincolo de toate cele văzute și nevăzute.

Deci, după ce Domnul a împărțit sfinților toate bunătățile cele negrăite și nemaiauzite, a poruncit Heruvimilor să înconjoare vesnicul ospăț, așa cum zidul înconjoară un oraș. A poruncit apoi ca Serafimii să înconjoare pe Heruvimi, Domniile pe Tronuri, Începătoriile pe Domnii, Stăpâniile pe Începătorii și în sfârșit Puterile cerurilor pe Stăpânii. Precum un zid înconjoară un oraș, așa și cetele cerești se înconjurau una pe alta.

De-a dreapta ospățului veacurilor stătea cu mare cinste Arhanghelul Mihail cu ceata lui; la stânga Gavriil cu ceata lui, Uriil stătea la apus și Rafail la răsărit. Toate acestea s-au făcut cu porunca Domnului nostru Iisus Hristos, a Marelui Dumnezeu și a Mântuitorului tuturor sfinților. Aceste patru cete erau foarte mari și împreună cu cetele preacuratelor Puteri înconjurau ospățul lui Dumnezeu cu mare strălucire.

Când toate acestea s-au terminat, atunci Însuși Dumnezeu Omul Iisus s-a supus „Celui ce-l supusese toate” și l-a predat toată stăpânia și domnia și puterea, care o luase de la El. Apoi El a intrat la dumnezeiescul ospăț, ca Moștenitor al Tatălui, Împărat și Arhiereu împreună moștenitor cu toți sfinții.

La sfârșitul tuturor tainelor pe care le-a văzut Sfântul Nifon, a văzut și cea mai înfricoșată descoperire. Însuși Tatăl Fiului Unul Nascut, Născătorul, Lumina cea neapropiată și negrăită, a răsărit deodată, luminând

deasupra preacuratelor Puteri, deasupra tuturor cerurilor și a cetelor cerești. Lumina peste preacuratul ospăț cum luminează soarele lumea. Așa strălucea Tatăl milostivirilor. Și precum buretele absoarbe și ține vinul, așa și sfinții se umpleau de nespusa Dumnezeire a Tatălui și Împăratului, neîntrerupt cu El în veci. De acum nu mai era pentru ei nici noapte, nici zi. Exista numai Dumnezeu și Tatăl, Fiul și Duhul, lumina și hrana, viață și strălucire, bucurie, veselie și desfătare în Duhul Sfânt.

Apoi s-a făcut o adâncă tăcere. Ochii Sfântului Nifon au primit o lumină curată, neamestecată ca să vadă. Primei cete, care înconjura ospățul, i s-a rânduie să săvârșească o cântare neîntreruptă și nesfârșită. Ea a fost cuprinsă de o negrăită și nespusă bucurie. Îndată dumnezeiasca și înfricoșata ceată a început o negrăită slavoslovenie. Inimile sfinților săltau de bucurie și desfătare. De la prima cântare de slavoslovenie a trecut la ceata a doua a serafimilor. A început atunci și aceea să cânte cu multă măiestrie o cântare tainică. Ca o înșeptită dulceață răsună slavoslovia și în urechile sfinților, care se bucurau negrăit cu toate simțurile lor. Ochii vedeau lumina cea neapropiată, mirosul lor mirosea mireasma Dumnezeirii, urechile lor auzeau dumnezeiasca cântare a preacuratelor Puteri, gura lor gusta Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos, nou, întru Împărăția Cerurilor, mâinile lor pipăiau veșnicele bunătăți și picioarele lor săltau la ospăț. Astfel, toate simțurile lor se săturau de negrăita bucurie.

După puțin, a doua ceată a transmis acea dumnezeiască cântare cetei a treia, la a patra și până la cea din urmă, producând cu dulceața cântării, plăcere și bucurie în inimile sfinților. Și era uimitor că cetele nu cântau mereu aceeași cântare, ci era o felurime nemărginită de cântări și noutate în cântările pe care le cântau. Când cele șapte cercuri ale cetelor au completat preacurata lor slavoslovenie, a început ceata Arhanghelilor cântarea cea întreit sfântă: a cântat Mihail și a răspuns Gavriil; apoi a cântat Rafail și a răspuns Uriil. Se auzea o armonie extraordinară. Cei patru stâlpi de foc, Arhanghelii, erau mai presus; cântarea lor era înflăcărată și pătrunzătoare.

Mișcați de acea negrăită dulceață au început atunci și toți sfinții de la cerescul ospăț să cânte mărețiile lui Dumnezeu. Astfel pretutindeni, înlăuntru și afară răsună cântare îngerească. Cântare preasfântă care înflăcăra sfintele inimi cu o fericită plăcere în vecii nesfârșiți. După ce le-a văzut pe toate acestea de trei ori Fericitul Nifon când se afla în mare răpire și vedere, a auzit glasul lui Dumnezeu, zicându-i:

„Nifone, frumoasă a fost prooroceasca ta vedenie. Scrie dar cu amănuntul toate cele ce ai văzut și auzit, pentru că așa se vor întâmpla. Ți le-am arătat ție pentru că îmi ești prieten credincios, fiu al Meu iubit și moștenitor al Împărăției Mele. Încredințează-te deci acum, când te-am învrednicit să vezi înfricoșatele taine, de marea Mea iubire de oameni față de cei ce se închină cu smerenie Împărăției și Stăpânirii Mele. Pentru că Eu Mă bucur să privesc spre cel blând și smerit și care se cutremură de cuvintele Mele.

După ce i-a spus aceasta, Domnul l-a eliberat de acea înfricoșată și prea minunată vedenie care îl stăpânise timp de două săptămâni. Când și-a venit în sine, stătea îngrozit și se tânguia îndurerat. Lacrimile îi curgeau șiroaie și zicea:

„Vai de mine ticălosul! Ce-l așteaptă pe bietul meu suflet! Vai de mine mișelul! Oare în ce stare mă voi afla acolo, eu păcătosul? Cum mă voi îndreptăți față de Judecătorul? Ce scuză voi aduce pentru păcatele mele și

unde voi ascunde mulțimea fărădelegilor mele? O, întinatule și ticălosule!... Suspin nu am, nici lacrimi și nici pocăință nu aflu; milostenie deloc, nerăutatea și blândețea se află foarte departe de mine. Vai mie! Ce să fac eu nevrednicul și întinatul? De unde să încep să-mi mântuiesc sufletul? Haina Botezului am întinat-o, botezul l-am murdărit, sufletul mi l-am înnoroiat, mintea mi-am întunecat-o, viața mi-am cheltuit-o „în petreceri și beții”. O, păcătosul de mine! Nu știu ce voi face. Ochii mei privesc lucrurile cele de rușine, urechile ascultă cântece lumești, mirosul adulmecă după miresme, gura îmi este pornită spre lăcomie. Vai mie, ticălosul! Mâinile mele se bucură în păcate; trupul meu dorește să se tăvălească în noroiul fărădelegii și caută paturi moi și mâncare aleasă.

O, o, nelegiuitul, întunecatul și întinatul! Unde să merg nu știu! Cine mă va scoate din acel foc amar? Cine mă va izbăvi din întunericul cel mai din afară al înfricoșatului tartar? Cine mă va izbăvi de scrâșnirea dinților? Vai, vai mie scârbosul și nelegiuitul! Mai bine era să nu mă fi născut!...

O, de ce slavă mă lipsesc eu în negritul! De ce cinste și de ce cununi! Ce bucurie și veselie voi pierde fiindcă m-am robit de păcat! Ticăloase suflete, unde îți este umilința, unde luptele, unde virtuțile? Vai ție întinatule! În ce loc te vei afla în ziua aceea? Ai făcut vreun bine ca să placii lui Dumnezeu? Vei merge în văpaie. Cum vei răbda vaiul și scrâșnirea? O, întinate suflete, cum ai poftit să te tăvălești mereu în necurăție, cum ai slujit neconținut pântecelui?

Nelegiuitule și stricatul, ce rușine vei suferi în fața lui Dumnezeu? Cu ce ochi te vei uita la dumnezeiasca Sa față? Spune-mi! Spune-mi! Ai văzut acele prea minunate priveliști pe care Domnul le va înfăptui cândva. Spune-mi deci, o, suflete, ai vreo faptă vrednică de cea slavă? Cum vei intra acolo, după ce ai întinat dumnezeiescul Botez? Vai de tine, ticăloase suflete al meu. Vei moșteni focul cel veșnic și unde va fi atunci păcatul și tatăl lui ca să te mântuiască? Ci, Doamne Dumnezeul meu, mântuiește-mă de foc, de scrâșnirea dinților, de tartar...

Cu aceste cuvinte se ocăra pe sine Fericitul, rugându-se. În zilele următoare, îl vedeam că se plimba târându-și picioarele, ofta cu amare suspinuri, tânguie și lacrimi. Se gândea la lucrurile minunate pe care le văzuse și făcea tot ce se putea ca să le câștige.

Adeseori, când se gândea mai adânc și mai curat la vedenia sa, ieșea din sine. Ardea după vederea Duhului Sfânt și zicea:

„O, ce bucurie, ce slavă, ce strălucire așteaptă pe sfinți în ceruri! Cum mă mai tem să nu fiu lipsit de ele!”
Suspina adânc și adăugă: „Doamne, ajută-mă și mântuiește întunecatul meu suflet!”

Sursa : VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE SFÂNTULUI IERARH NIFON